

AZ ORSZÁGOS
TUDOMÁNYOS KUTATÁSI
ALAPPROGRAMNAK IS ANNYI

TAO-TRÜKKÖK:
KAMUSZÍNHÁZ, KAMUKONCERT
ADÓFORINTOKBÓL

TRAFIKMUTYI 2:
JÖN A KÖZPONTI
DOHÁNYELOSZTÁS

MINDEN HARMADIK:
DERMESZTŐ ADATOK
A GYEREKSZEGÉNYSÉGRŐL

POLITIKAI-KULTURÁLIS HETILAP | WWW.MAGYARNARANCS.HU

XXVI. ÉVFOLYAM 48. SZÁM | 2014. NOVEMBER 27. | ÁRA 500 FT | EVES ELŐFIZETŐKNEK 390 FT

MAGYAR NARANCS

A hód nem viccel | Kin segít a Skype-terápia? | Kell a polgári engedetlenség!

Újabb
kitiltásokat
hozhat
az USA új
nagykövete

Colleen
Bell

a kapuk előtt

CALL OF DUTY I

film

■ **GIBALTÁR** Egy film cselekményét határterületre helyezni mindig kifizetődő: ahol kultúrák, nyelvek keverednek, könnyű elvegyülni, könnyű elveszíteni (vagy direkt elhagyni) az eredeti identitást, könnyű elrejtetni a bűnt, vagy akaratlanul bűnbe esni. Ezt a romantikus elképzelést vette alapul Julien Leclercq filmje is. A helyszín Gibraltár, ahol törékeny egyensúlyban, de érezhető feszültségben él egymást mellett többféle náció: az angolok és a spanyolok a napi bürokrácia szintjén birkóznak egymással, miközben a területre angol, spanyol, olasz, arab és ír bűnözők özönlenek, akik háborútanul bonyolítják kétes üzemeiket. Ebben a közegben kerül két (illetve ezerféle) tűz közé a becsületes, de szegény bártulajdonos, Marc Duval, aki eleinte csak a francia vámműgy, majd fokozatosan mindenki besúgója lesz, hogy családja megélhetését valahogy biztosítsa. Mint várható, sikertelenül próbál egyensúlyozni bűn és törvény között, és szinte menetrendszerű kiszámíthatósággal csúszik egyre lejjebb, s felejt el, hogy ki is valójában. Leclercq láthatóan nagy hangsúlyt fektet arra, hogy minden figurát alaposan kidolgozzon, jellemüket és az őket mozgató motivációkat egyaránt (kivéve a nőket, akik kezüket tördelve várják, hogy a férfiak megmentsék őket, illetve a stratégiaiag fontos pillanatokban teherbe esnek). A rendező ráadásul az atmoszférát is igyekszik kellően sűrűvé tenni (ezt a nyomasztó, szinte túlvilági félsziget garantálja), ám a film menthetetlenül unalomba fullad, így a drámainak szánt végkifejlet sem meglepni, sem szívben ütni nem tud.

Bacsadi Zsófia

Forgalmazza a Mozinet

☆☆ és fél

színház

■ **ANATOL ÉS A NŐK** Arthur Schnitzler neve mások emlegetésekor szokott – mint ihletadó forrás – felmerülni, olyankor például, amikor Kubrick utolsó filmjéről (*Tágra zárt szemek*) vagy Kornis Mihály rendszerváltás-korabeli vígszínjárási sikeréről (*Körmagyar*) esik szó. Kornis a késő cucilista viszonyok ábrázolásához vette elő a békebeli körkörös szerkezetet, a Radnóti forradalmi újjátása viszont, hogy úgy hagyja Schnitzlert, ahogy van, saját – 1893-as – levében. Most, hogy a rendszerváltás is behalt, minnek ide az a sok modernség; kapunk 120 éves bécsi hőszállingózást és témérdek léhaságot, melyet a nagy nővadász, a férjes asszonyok és a színésznőcskék, a szép testek és a szép lelkek nagy barátja, Pál András túlmozgásos Anatolja áraszt magából hivatásszerűen. A vártnál kevesebbet öregedtek a schnitzleri szövegek, ám ez a kevés is elég soknak tűnik a Radnótiban, ahol színdarab gyanánt nyugtatón tét nélküli, szecessziós helyzetgyakorlatok váltják egymást. Anatol ilyen nővel, Anatol olyan nővel, Anatol a Ringen, a Hotel Sacherben, saját aggregénylakában. Az Anatol által frekventált nők közül Petrik Andrea és Kovács Adél tűnik ki a sorból: előbbi evős-ivós-szakítás magánszámaival, utóbbi egy kis hőszítalós megrendüléssel. Az Anatol jobbik esztét, hű barátját és alkalmankénti tetteztársát alakító Schneider Zoltán továbbra is esélyes a Radnóti titkos fegyvere címre; amit ki lehet, kihozza az oldalkocsis kibic szerepből. Mindeközben Pál András ruganyosan mozog, de Anatolnak csak egyetlen jobb pillanata adódik; zongora mellett nosztalgizva eleveníti fel egy lábak közti fellángolás vérpezsdítő emlékét. Az odaadással térdeplő artistanő Schnitzlernek is megvolt, Jeanette-nek hívták, varrónő volt, s oboán kísért egyszer a zongorázó doktor. Ez az életből vett epizód valóban megőrizte frivolságát, míg a többi olyan, mint a Mariahilferen kapható Klimt-szuvenírek közül egy csinosabb darab.

- kg -

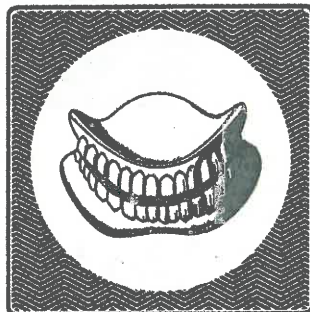
Radnóti Színház, november 15.

☆☆☆☆

lemez

■ **HOOKWORMS: THE HUM**

A Tame Impala vagy a kétszázezer stoner rock zenekar diszkrétan adagolt pszichedéliája után ideje volt már, hogy egy mai zenekar a határ-ellenőrzés előtt a teljes LSD-rakományt riadtan elmajszoló amatőr drogcsempészek elmeállapotával

vágjon neki kalandozásainak a szírványvászínnú boldogság cseppfolyós birodalmában. Tavalyi első lemezén, a *Pearl Mysticen* a brit Hookworms pontosan így nyomta tövig a gázpedált a bolondvasúton, hogy bugyborékoló gitárörvényekre fejhangon visított énekallamaival egy távolról sem pszichedelikus korszak új pszichedelikus királyaként mutathassa meg magát.

Az alig több mint egy évvel az elődje után kiadott folytatás némiképp csalódást okozhat azoknak, akik a zenekart elsősorban a vadságáért szerették meg, hiszen a *The Humon* már nem lövik ki magukat a Szaturnusz felé, ugyanakkor az sem állítható, hogy lekéredztek volna az űrrakétáról. Tény, hogy most rövidebbek, gömbölyűbbek és így a koncentrálni ezért vagy azért csak kevésbé képes hallgatók számára is befogadhatóbbak a számok, de a gitárok most is sisteregnek, miközben a Stereolab munkásságának értő kutatójaként szorgoskodó billentyűs bicepszből pumpálja a szintetizátort, és persze a lelkes visztózás is változatlanul megmaradt. A *The Hum* ütős, egészségesen rövid nagylemez egy nagyszerű zenekartól, amely a harmadik lemezén remélhetőleg az első kettő tökéletes keresztmetszetét mutatja majd fel.

- greff -

Weird World, 2014

☆☆☆☆

opera

■ **HAYDN: A LAKATLAN SZIGET**

Hajótörés – rendszerint efféle baleset következtében kerül az ember fia vagy lánya lakatlan szigetre, s bosszantó stílszerűséggel épp ilyenmi fenyegette a Moltopera társulatának Haydn-bemutatóját is, amelyből az utolsó előtti pillanatban dől ki az énekesi kvartett baritonja. Helyére azonban beugrott az addig csak moderátornak ígérkező társulatvezető, Ágoston László, s bár ő a kottát mindvégig a kezében tartotta, ettől eltekintve (helyesebben ezzel együtt) az előadás egyik legoldottabb, hangban és játékban legmegbízhatóbb alakítását nyújtotta. Pedig az Eszterháza számára komponált 1779-es operácska most egyekben is tehetséges és rokonszenves fiatal előadókra talált, akik a díszletkockák szorgos rakosgatásától az érthetően artikulált magyar nyelvű éneklésig mindent elkövettek, hogy a búsan induló, de annál derűsebben végződő mű megjelenjen a bemutató az úgynevezett Királylépcső aljában zajlott, miközben a közönség a lépcsőfokokon elhelyezett, pontlevonásra készített haszontalan párnaszerűségeken próbált valaminő zsibadásmentes testhelyzetet felvenni. A Geréb Zsófi által rendezett produkció becsülettel és sikeresen küzdött meg azért, hogy a néző ültében-kuporogtában is felülemelkedjen a körülményeken, és bevonódjon a szerelem-érzés változatait és az elszakított-ság állapotát jelenetező játékbá. Az erőfeszítésekből és egyúttal a sikerből a révkalauzoknak öltöztetett hangszeres közreműködők kicsiny csoportja is kivette a maga részét, hiszen Tóri Csaba vezényletét követve a zenekar mindvégig formás és kulturált kíséretet biztosított a játszó személyek számára. S ha akadt is félúton kifáradó és érdeklődését vesztő kisgyermek a lépcsőn, azért mi, felnőttek értettük és hozzá még élveztük is a Moltopera közhelymentes, friss és a műfaj iránt elkötelezett előadását.

László Ferenc

Magyar Állami Operaház, november 23.

☆☆☆☆

hvg

2014. DECEMBER 6. | 49. SZÁM | ÁRA 545 FT
ÉVES ELŐFIZETŐKNEK 435 FT

Állami kizsorítósi a tévés piacon

Mással etetik-e Kelet-Európát a multik?

BKK: az ajtók záródnak

A FIFA titkolt korrupciós jelentése

Hogyan keres munkát az Y és Z generáció?

Trend > Luxus, kényelem, kényeztetés

Épül a munkaalapú társadalom Alul a gálya

www.hvg.hu

KÖNYV + HIDEGBESZÉZET

Erdős Attila:
Felvágós könyv

Undorító és kegyetlen tevékenységnek tartotta Hippokratész, az orvostudomány atyja a boncolást. Így nem is csoda, hogy mellétrafált: az agyról például azt gondolta, hogy egyetlen szerepe az orrváladék – takony – képzése. A középkori Angliában büntetést súlyosbító melléktétel volt az akasztás utáni felkoncolás.

Ilyen és sok más szórakoztató sztorival vezeti végig a szerző az emberi test utolsó nagy, bonctermi mustráján az olvasókat, vegyítve a patológus orvos tudományos magyarázatát a mindennapok mulatságos pillanataival. A boncolás sosem öncélú érdeklődés, az élőknek okulniuk kellene belőle. Mert hiába a milliméternél is kisebb elváltozásokat kimutató CT, a korszerű technika, a diagnosztikus egyharmada a „végső elszámoláskor” helytelennek bizonyul, az esetek felében pedig olyan betegségek derülnek ki, amelyek a boncolás előtt nem voltak ismertek. A tünetek és a panaszok ugyanis olyan széles skálán mozognak, hogy a „marhánem-tudom-micsoda-de-talán-ez” kórisme sokszor csak a boncteremben igazolható vagy vethető el. Kinek is szól ez a könyv? Az orvostanhallgatóknak tuti: sokat tanul-

hatnak belőle. De mindenki másnak is, aki nemcsak a lelkéről, hanem a testéről is többet akar megtudni.

VIVANDRA KIADÓ KFT.

SZÍNHÁZ + ÖTVENEN TÚL

Jó emberek

Mit tehet az ember lánya, ha elmúlt ötven, fogyatékkal élő gyermekét egyedül neveli, és még álmai munkahelyéről, a diszkont pénztárából is kirúgják, mert kerül nála olcsóbb, fiatalabb munkaerő? Ha csak a lecsúszás problémájáról szólna David Lindsay-Abaire amerikai drámaíró 2011-ben írt darabja, egy

lenne a jelent bemutató társadalmi drámák közül. A Jó emberek azonban modern tragikomédiába oltott, humorral átszőtt tanmese egy asszonyról – Básti Juli alakításában –, akinek az élet tálán kínálja fel, hogy kitörjön az önmagát reprodukáló szegénységből, a „telepi élet” ketrecéből. Ehhez csak annyi

kellene, hogy benyújtsa a számlát az időközben orvosná lett – Szervét Tibor által megformált – egykori jó barátának, gyermeke apjának. Csakhogy

ezzel tönkretenné annak a házasságát, visszahúzza a mocsárba azt az embert, akinek – ezernyi sorstársával ellentétben – sikerült kitörnie a peremre szorultak világából. A Dél-Bostonban játszódó darab, bár nem áll szándékában, nagyon ide szólni: az önirónia képessége, az élet szeretete a legszorultabb helyzetben is támaszt nyújt ahhoz, hogy az ember ne csak ember, de jó ember maradjon.

CENTRÁL SZÍNHÁZ

OPERA + MOBIL JÁTÉK

A lakatlan sziget

Tizenhárom éve magányosan él egy szigeten Constanza és 15 éves húga, Sylvia, miután Constanza férje, Geronimo és barátja, Enrico a sorsukra hagyták őket. Férfigyűlölet, elvágyódás, magány, testvéri hűség – a hősnők szélsőséges érzelmek között hánykolódnak, ám a férfiak váratlan felbukkanásával végül tisztázódnak a félreértések, és egymásra találhatnak a szerelmesek. A Moltopera nevű, három éve működő, fiatal művészekből szerveződött társulat célja, hogy megszerettesse az ódivatúnak tételezett műfajt a kamaszkorú és fiatal közönséggel. Szinte bárhová utaztatható kamara-előadásaiakkal azt is demonstrálják, hogy intim térben, jelzésszerű díszletek között is életre

BÁGOSY PÉTER

kelhet az opera. Az ország nagy múltú zeneszínházában a közönség ezúttal egy oldalfolyosóról nyíló lépcsőn foglal helyet, és a világító dobozokból álló mobil színpadon, kamarazenei kísérettel igazi zenei kuriózumot, Joseph Haydn 1779-ben a fertődi Esterházy-kastélyban bemutatott dallamos operáját láthatja. Az egyik énekes betegsége miatt majdnem megghiúsult premiért Ágoston László társulatalapító beugrása mentette meg, aki a hűséges barát szerepében kellemes baritonjával a két üde szoprán, Göncz Renáta és Balogh Eszter, valamint a hőstenor Csapó József méltó partnere a színpadon.

MAGYAR ÁLLAMI OPERAHÁZ, KIRÁLYI LÉPCSŐHÁZ

KÖNYV + EMBER A HÁBORÚBAN

Bihari Péter:
1914 – A nagy
háború száz éve

Hol tanult Charles de Gaulle-tól franciául Mihail Nyikolajevics Tuhacsevszkij, a szovjet hadvezér? Hol máshol: az első világháború német hadifogságában. Bihari Péter vaskos könyvében nemcsak az „őskatasztrófa” enciklopédikus felülnézeti képe tárul fel, hanem személyes történetek sokaságán keresztül a hetköznapiak is beleláthatunk, a lövészárkok gallériáig erős sárától a hátszág apokaliptikus mozi- és színházörületéig. Megismerjük a propaganda-tengert, amelynek csak egy cseppje a francia orvos A német faj bűzös váladékairól szóló értekezése, és kiderül, hogyan bővül ki a nemzetek közötti gyűlölködés a hazával, céltáblának választva

L'essentiel de l'actualité hongroise en français

[Politique](#)
[Economie](#)
[International](#)
[Société](#)
[Francophonie](#)
[Gastronomie et vins](#)
[Culture](#)
[Découverte](#)
[Billet d'humeur](#)
VOUS ÊTES ICI [L'Isola disabitata, ... une île déserte bien agréablement fréquentée....](#)[FIL ACTUALITÉ](#)[PARTENAIRES](#)

L'Isola disabitata, ... une île déserte bien agréablement fréquentée....

By [JFB](#) - Posted on **26 novembre 2014**

Quand Haydn s'invite à l'Opéra de Budapest

L'impératrice Marie-Thérèse, qui s'y connaissait en musique comme en diplomatie, disait des opéras de Haydn. „C'est à Eszterháza /Fertőd/ qu'il vous faut vous rendre si vous voulez écouter de bons opéras" Comme elle avait raison ! Et Haydn de déclarer quant à lui: „Mes opéras ne sont que futilités, comparés à ceux du jeune Mozart". Il avait aussi

raison (une exception: sa remarquable Fedeltà premiata).

Bref, pas de véritables oeuvres maîtresses comme le sont Don Giovanni ou Les Noces de Figaro, les opéras de Haydn me font l'effet de délicieuses sucreries; de ces petites confiseries dont vous vous purlèchez les babines sur le moment pour les oublier ensuite. Mais si délicieuses!

Tel est le cas de cette île déserte (L'Isola disabitata – A lakatlan sziget) où Haydn nous invite à passer 80 minutes bien

agréables en sa compagnie.

En l'occurrence, en la compagnie d'une jeune troupe de chanteurs et acteurs talentueux des plus séduisante. Un troupe qui se produit actuellement à l'Opéra de Budapest. Non pas dans la grande salle aux dorures trop brillantes pour elle. Non! Non pas là, mais douillettement recroquevillée derrière, dans l'intimité d'un foyer

aux dimensions réduites qui lui sied tellement mieux (dit l'Escalier royal – Királylépcső). Des dimensions plus proches de ce théâtre du palais des Esterházy où l'oeuvre fut créée en 1779.

La troupe? Quatre chanteurs (2 sopranes, un ténor, une basse), six musiciens (2 vents, 3 cordes et un piano) et un chef. La scène? Trente mètres carrés tout au plus... Mais pour quel résultat !

Il faut dire que le sujet de l'oeuvre se

prête à un tel cadre, l'action se déroulant sur une minuscule île déserte perdue au milieu des océans. L'action? Un peu tirée par les cheveux, une sorte de guerre des sexes. Mais où le librettiste Métafaste, qui nous a habitués à plus sérieux, semble s'en être donné à coeur joie. En bref: laissée seule avec sa petite soeur sur une île déserte, une épouse – ou amante – (Constanza) peste contre ce mari – ou amant – indigne et lâche qui l'a abandonnée (Gernando). Erreur! Celui-ci a en fait été enlevé avec son compagnon (Enrico) par des pirates. (Soit dit en passant, quels sacrés services ils auront rendus à nos librettistes, ces pirates!). Revenu sur l'île 13 ans plus tard, le mari – ou amant –, après l'avoir d'abord crue morte, finit par retrouver

Connexion utilisateur

Nom d'utilisateur : *

Mot de passe : *

Se connecter

Dialogues France-Europe centrale

Créer un nouveau compte

Demander un nouveau mot de passe

SYNDICATION

LE JFB SUR FACEBOOK

sa bien aimée; et voilà tout notre petit monde réconcilié dans un beau final. Enrico ne manquant pas de séduire au passage la petite soeur (Silvia) devenue entre temps une bien jolie jeune fille.. Bref (puisque nous sommes sur une île) tout baigne! Fertőd (Eszterháza)

Au-delà du livret un peu limité, Haydn semble avoir pris un réel plaisir à cette composition particulièrement soignée: récitatifs „secco” remplacés par de longues phrases musicales, ouvrage bref et concis (limité à six arias), mais avec une constante tension dramatique et, comme toujours chez Haydn, un long et merveilleux final. Dramatique, mais traitée avec une pointe d'humour bienvenue pour faire passer la pillule. Et ici, comment ne pas nommer la jeune Zsófi Geréb responsable de la mise en scène, truffée de petites trouvailles plaisantes.

Une mention spéciale revient aux deux chanteuses, absolument remarquables, tant par leur chant que par leur jeu (et leur charme!): Renáta Göncz (la soeurette) et Eszter Balogh (l'amante). Membres d'un ensemble créé en 2011, rassemblant des élèves en fin de Conservatoire visant à sortir l'opéra de son cadre habituel, en quelque sorte à le décrasser (Moltopera). Et bien, voilà qui est réussi !

Pierre Waline

Moyenne :

Aucu vote pour l'instant.

Vous devez **vous identifier** ou **créer un compte** pour

écrire des commentaires

Étiquettes [Culture](#) [Haydn](#) [L'Isola disabitata](#) [Opéra](#)

Articles liés

- [Rubrique enfants: L'éveil musical des petits](#)
- [Così contre Così...](#)
- [Opéra: Casse-noisette](#)
- [La culture pour tous](#)
- [Tragédie lyrique ou roman policier?](#)

Tous droits réservés. 2010, Budapest, Hongrie

L'Isola disabitata, ... une île déserte bien agréablement fréquentée.... / L'isola disabitata, ... egy kellemesen mozgalmas lakatlan sziget....

2014. november 26.

Pierre Waline

<p>Quand Haydn s'invite à l'Opéra de Budapest</p> <p>L'impératrice Marie-Thérèse, qui s'y connaissait en musique comme en diplomatie, disait des opéras de Haydn. „ C'est à Eszterháza /Fertőd/ qu'il vous faut vous rendre si vous voulez écouter de bons opéras” Comme elle avait raison ! Et Haydn de déclarer quant à lui: „Mes opéras ne sont que futilités, comparés à ceux du jeune Mozart”. Il avait aussi raison (une exception: sa remarquable Fedeltà premiata)</p> <p>Bref, pas de véritables oeuvres maîtresses comme le sont Don Giovanni ou Les Noces de Figaro, les opéras de Haydn me font l'effet de délicieuses sucreries; de ces petites confiseries dont vous vous purlêchez les babines sur le moment pour les oublier ensuite. Mais si délicieuses!</p> <p>Tel est le cas de cette île déserte (L'Isola disabitata – A lakatlan sziget) où Haydn nous invite à passer 80 minutes bien agréables en sa compagnie.</p> <p>En l'occurrence, en la compagnie d'une jeune troupe de chanteurs et acteurs talentueux des plus séduisante. Un troupe qui se produit actuellement à l'Opéra de Budapest. Non pas dans la grande salle aux dorures trop brillantes pour elle. Non! Non pas là, mais douillettement recroquevillée derrière, dans l'intimité d'un foyer aux dimensions réduites qui lui sied tellement mieux (dit l'Escalier royal – Királylépcső). Des dimensions plus proches de ce théâtre du palais des Esterházy où l'oeuvre fut créée en 1779.</p> <p>La troupe? Quatre chanteurs (2 sopranes, un ténor, une basse), six musiciens (2 vents, 3 cordes et un piano) et un chef. La scène ? Trente mètres carrés tout au plus... Mais pour quel résultat !</p> <p>Il faut dire que le sujet de l'oeuvre se prête à un tel cadre, l'action se déroulant sur une minuscule île déserte perdue au milieu des océans. L'action? Un peu tirée par les cheveux, une sorte de guerre des sexes. Mais où le</p>	<p>Mikor Haydn meghívja magát a budapesti Operaházba</p> <p>A zenében, csakúgy, mint a diplomáciában jártas Mária Terézia császárnő mondta ezt Haydn operáiról: „Aki jó operát akar hallani, annak Eszterházára /Fertődre/ kell mennie”. És milyen igaza volt! Haydn pedig ezt jelentette ki: „Az én operáim mind hiábavalóak a fiatal Mozart operáihoz képest”. Igazga volt (egy kivétellel: A hűség jutalma figyelemre méltó).</p> <p>Egyszóval nem írt olyan mesterműveket, mint a Don Giovanni vagy a Figaro házassága, Haydn operái számomra ízletes édességek; olyan kis sütemények, amik után megnyaljuk az ajkunk és utána meg is feledkezünk róluk. De annyira finomak!</p> <p>Ez a helyzet ezzel A lakatlan szigettel is, ahol Haydn meghív minket, hogy töltsünk el 80 kellemes percet a társaságában.</p> <p>Jelen esetben egy fiatal énekesekből és tehetséges színészekből álló vonzó társulat társaságában. A társulat épp a budapesti Operaházban lép fel. Nem a nagyteremben, aminek aranyozásai túlságosan csillogóak hozzá. Nem! Nem ott, hanem meghitten összecsomagolva hátra, egy hozzá sokkal inkább illő, korlátozott méretű foyer (a Királyi Lépcső) intimitásába. A méretek így közelebb állnak az Esterházy kastély színházterméhez, ahol a művet 1779-ben bemutatták.</p> <p>A társulat? Négy énekes (2 szoprán, egy tenor, egy basszus), hat zenész (2 fúvós, 3 vonós és egy zongorista) és egy karmester. A színpad? Összesen 30 négyzetméter legfeljebb... De milyen eredménnyel!</p> <p>Azt kell mondjam, hogy a mű témája illik egy ilyen kerethez, mivel a cselekmény egy miniatűr, az óceánok közepén elveszett lakatlan szigeten játszódik . A cselekmény? Kissé erőltetett, egyfajta nemek háborúja. De amit úgy tűnik</p>
--	---

librettiste Métastase, qui nous a habitués à plus sérieux, semble s'en être donné à coeur joie. En bref: laissée seule avec sa petite soeur sur une île déserte, une épouse – ou amante - (Constanza) peste contre ce mari - ou amant - indigne et lâche qui l'a abandonnée (Gernando). Erreur! Celui-ci a en fait été enlevé avec son compagnon (Enrico) par des pirates. (Soit dit en passant, quels sacrés services ils auront rendus à nos librettistes, ces pirates!). Revenu sur l'île 13 ans plus tard, le mari - ou amant -, après l'avoir d'abord crue morte, finit par retrouver sa bien aimée; et voilà tout notre petit monde réconcilié dans un beau final. Enrico ne manquant pas de séduire au passage la petite soeur (Silvia) devenue entre temps une bien jolie jeune fille.. Bref (puisque nous sommes sur une île) tout baigne!

Au-delà du livret un peu limité, Haydn semble avoir pris un réel plaisir à cette composition particulièrement soignée: récitatifs „secco” remplacés par de longues phrases musicales, ouvrage bref et concis (limité à six arias), mais avec une constante tension dramatique et, comme toujours chez Haydn, un long et merveilleux final. Dramatique, mais traitée avec une pointe d'humour bienvenue pour faire passer la pillule. Et ici, comment ne pas nommer la jeune Zsófi Geréb responsable de la mise en scène, truffée de petites trouvailles plaisantes. Une mention spéciale revient aux deux chanteuses, absolument remarquables, tant par leur chant que par leur jeu (et leur charme!): Renáta Göncz (la soeurette) et Eszter Balogh (l'amante). Membres d'un ensemble créé en 2011, rassemblant des élèves en fin de Conservatoire visant à sortir l'opéra de son cadre habituel, en quelque sorte à le dégrasser (Moltopera). Et bien, voilà qui est réussi !

nagyon élvezett a szövegkönyvíró, Metastasio, aki minket ennél komolyabbakhoz szoktatott. Röviden: a lakatlan szigeten a húgával hagyott feleség – vagy szerető – (Constanza) megátkozza a méltatlan és gyáva férjet – vagy szeretőt, aki otthagya (Gernando). Hiba! Ez utóbbit ugyanis elrabolták a kalózok társával (Enricoval) együtt. (Úgymond áthaladóban, micsoda feladatot adtak a librettistáinknak ezek a kalózok!) 13 évvel később visszatér a férj – vagy szerető - a szigetre, és megtalálja halottnak hitt szerelmét; és íme, a mi kis világunk kibékül a szép fináléban. Enrico persze nem hagyja ki, útközben elcsábítja a szép kisasszonnyá cseperedett húgot (Silvia).. Szóval (mivel egy szigeten vagyunk) minden rendben! [Szójáték: „tout baigne” = „minden fürdik”; átvitt jelentése „minden rendben”]

A kissé korlátozott szövegkönyvön túl úgy tűnik, Haydn nagy örömet lelt a különösen körütekintő komponálásban: a száraz recitativókat hosszú zenei mondatok váltják fel, a mű rövid és tömör (összesen hat ária), végig jellemzi a drámai feszültség és, a Haydntól megszokott hosszú és csodálatos finálé. Drámai, de olyan humorral fűszerezett, ami segít lenyelni a tablettát. És itt hogyan is ne neveznénk meg Geréb Zsófit, aki az apró találó szellemességekkel teli rendezését fele. Külön említést érdemel a két énekesnő, akik hangja, csakúgy, mint játéka egészen rendkívüli: Göncz Renáta (a húg) és Balogh Eszter (a szerető). Mindketten tagjai egy 2011-ben alapított, végzős zeneakadémistákból álló társulatnak, amelynek célja, hogy kizökkentse az operát a megszokott kereteiből és egy bizonyos mértékben lesikálja ezt a műfajt (Moltopera). Hát ez bizony sikerült!

Királyi lépcső a siker felé

2014. december 13. - Kolozi László Fidelio Hozzászólás

Kellemes előadásban láthatták a Királyi lépcsőn ülve a nézők Haydn kis remekművét, *A lakatlan szigetet*. Ráadásul: akik ott voltak, elmondhatják, látták az opera eljövendő két nagy sztárjának bemutatkozását. KRITIKA

Haydn egyik legegységibb és legszebb műve az *Isola disabitata*: bemutatóját Fényes Miklós névnapjára tervezték, de közbejött a nevezetes tűz, aminek következtében a magyar zenetörténet egyik legfontosabb objektuma porrá lett. A próbafolyamatot mégsem zárták le, Luigia Polzelli énekesnőt Haydn maga avatta be Silvia szerepébe, a bemutató helyszíne pedig a ma már ismét látogatható marinoettszínház lett. Mivel ez szűkösebb, a kis darabot is át kellett fésülni. A műegész egy helyszínen, a lakatlan szigeten játszódik. Itt éli kies mindennapjait - afféle női Robinsonként - Costanza, naiv és bájos testvérével, Silviával. Costanza, mivel úgy véli, férje elhagyta, az egész férfi nemet gyűlöli. Silviával azt is sikerül elhitetnie, hogy minden férfi szörnyeteg, a nőket eleven felfalni akaró farkas. Costanza nem tudja, hogy férje a kalózok foglya lett, elrabolták, és elkeseredetten keresi őt, egy évtizede.

Lakatlan sziget (forrás: Magyar Állami Operaház, fotó: Rákossy Péter)

Gemando megérkezik a szigetre, hogy a második felvonás ne szóljon másról, mint férj és feleség csiki-csukijáról, arról, hogy miképpen és hányszor mennek el egymás mellett. Silvia persze, amikor meglátja Gemando fegyverhordozóját, Enricot, azonnal sejteni kezdi, hogy Costanza minden férfiakról szóló rémmeséiben kevés volt az igazság (hogy volt azért benne, azt valószínűleg csak később tudja meg).

A librettót Haydn régi ismerőse, Metastasio írta (vagy haminc megzenésítéséről tudni), a magyarítást Ágoston László végezte, olyképpen, hogy a mai, fiatal néző számára is élvezetes legyen az előadás: Silvia, miután Costanza áriájában kikel a férfiak ellen, azt mondja: "szegény Costanza, teljesen kész van". Mivel a Királyi lépcsőn szorongó (nem túl kényelmes volt az ülés a kispárnákon) nézők egy jelentős része ifjú volt, az előadás ifjúsági előadásként volt meghirdetve, a mai nyelvre átültetése a szövegnek nem teljesen indokoltan. A szöveggönyvet jegyző fiatalember rövid bevezetőt is tartott a műről, még pontosabban arról, miért tartották meg a recitativókat, miért ezt a művet választották. Egyetértettem vele: ez az opera valóban a recitativók miatt is annyira élő, annyira eleven, érdekes. Mindenesetre több mint célszerű lett volna kiegészítenie azzal a mondanivalóját, hogy ez a Haydn opera az egyetlen, ami nem tartalmaz recitativo seccot. Elárulhatta volna, ha már olyan kiválóan illusztrálta énekkel, zongorával, miképpen lehet érzelmi állapotokat illusztrálni akkordokkal, hangnemekkel, hogy nem ilyes recitativókat fogunk hallani, hanem csak és kizárólag zenekari kíséreteket. Melyeket egyébként remekül irányított a fiatal Tőri Csaba.

Lakatlan sziget (forrás: Magyar Állami Operaház, fotó: Rákossy Péter)

A minimalizált, és nem teljesen kompakt hangzást produkáló (magyarul: a zongora kissé kilógott) kiségyüttes tagjai remekül játszották ezt az azione teatralét.

Hiszen, szemben más Haydn operákkal, ez nem dramma, vagyis nem dramma giocoso, eroico, hanem színpadi játék.

Az előadás egyik legfőbb erénye - az énekesek mellett - a Geréb Zsófi egyszerű, elsősorban az énekesek mozgására figyelő, a zenében is megbújó pajkosságot erősítő rendezése. Az alap, a színpad, pár világító kocka, amit ide-oda tettek a nyitány alatt a szereplők. Ezen kívül volt még a színen két paraván, ami lett kőszikla, hasadék, minden, ami mögé el lehet bújni. A két énekesnő indiánjelmeznek ható kosztümben lépett színre, a férfiak hétköznapi, utcai viseletben (a kontraszt csak pár pillanatig volt zavaró, de az volt).

A kis színpadi játékban alig van ária, ám ami van, az nagyszerű és komoly kihívás elé állítja az énekeseket. Nos, ennek a kihívásnak mindkét fellépő fiatal hölgy nemcsak, hogy maximálisan megfelelt, de úgy éreztem, hogy amit hallok - és látok - az maga a zenei csoda. Nemcsak a tökéletes formálására, a helyes, nem túl vad, minden mesterkéeltségtől és felesleges vibrálástól mentes díszítésekre gondolok, nemcsak arra, hogy Balogh Eszter olyan elég sötét (althoz egészen közeli) mezzo, amire most látszik egészen magas igény a világ operaházaiban (most, amikor Magdalena Kozena, Cecilia Bartoli e fachtot tette a legnépszerűbbé), hanem bizony arra is, hogy a két hölgy csodaszép. És ez, jelen korunkban, amikor nem elég jó énekesnőnek lenni, hanem jól is kell kinézni, bizony nagyon nagy előny a pályán. Egyszerűen jó volt nem csak hallani, de nézni is őket. Mindemellett a Silviát alakító Göncz Renáta olyan izgalmasan adta a szende lányt, olyan tűneményesen, hogy biztosak lehettünk benne - mi szerencsés nézők, akik a két hölgy bemutatkozóját hallhattuk -, prózai színésznőként is megállná a helyét.

Lakatlan sziget (forrás: Magyar Állami Operaház, fotó: Rákossy Péter)

Vagyis: amit Balogh Eszter és Göncz Renáta produkáltak, az nagyon mai, nagyon pontos, nagyon trendi. Alkalmazkodott szerepjátásuk, énekstílusuk a régizetés mozgalmának az énekesekkel szemben támasztott alapelvárásaihoz. Danielle de Niese az, akire Balogh Eszter a legjobban hasonlít - tiszta, világos, a magasabb regiszterekben ragyogóan kinyíló, fantasztikus hang. Ahogy az említett világnagyság, így ő is a Mozart szerepekben tündökölhet a közeljövőben majd. A lírai szoprán Göncz Renáta is igen magabiztosan, a magasabb hangokat biztosan megtámasztva, remek technikával énekelt (tudom, miért bírálná őt, hol igazítaná ki korunk egyik legjobb énektanára, Lax Éva, de ez most nem fontos). A férfiszerepek ebben a műben kevésbé jelentősek, de a szép hölgyek árménykában is remek előadást produkált Csapó József.

Nem először hallom élőben a művet (öt éve adták elő Vashegyi Györgyék), és ismét megerősített a hitemben: többet, sőt sokat kell játszani Joseph Haydn mester műveit - nem csak azért, mert kicsit a miénk is ez a sok remekmű, hanem azért, mert üde, nagyszerű darabok. Jó kedvre derítenek fiatal és időset egyaránt.

Böngésszen kulcsszavak segítségével

Magyar Állami Operaház

Lakatlan sziget

Moltopera

Balogh Eszter

Göncz Renáta

Kolozsi László

Fidelio.hu Facebook

december
12.

Operaház – Királyi Lépcsőház - A lakatlan sziget – 2014. nov. 30. 11h

"Harag nélkül teljen éltetek, ne zavarjon bosszúság" | [MakkZs](#) | [Szólj hozzá!](#)

Nagyjából két hete adtam ezt le a Fideliónak. Lehet, hogy felteszik, lehet, hogy nem. Viszont az előadásból már csak kettő van hátra. Emiatt a törzsolvásóiimnak most mégis idemásolom, nehogy kihagyják a Lakatlan szigetet, amelyik egy roppant üdítő előadás, az egyik legjobb élményem volt idén.

Mindig van új a nap alatt. Nem ültem korábban még a Királyi Lépcsőházban, nem néztem még **Moltopera** produkciót, és **Geréb Zsófinak** is csupán egy korábbi vizsgarendezésével találkoztam. Nem a megszokott énekeseimet hallgattam. Sőt: soha korábban nem láthattam Haydn kevésbé ismert operáját, *A lakatlan sziget*et sem.

Ha egy operát nem játszanak, akkor azonnal gyanakodunk, hogy nem elég jó a mű. Legtöbbször okkal. Ráadásul annál könnyebb egy opera zenéjét élvezni, minél jobban ismerjük. Némi kétkedéssel mentem tehát a helyszínre. Egyetlen biztos fogódzóm volt: a szereposztásban ott volt **Gradsach Zoltán**, akit tavaly kétszer láttam kiemelkedően jónak (Juniusként a Lukréciaiban és Papagénóként a Parázsfuvolácskában). Az énekes viszont kibetegedett az előadásból és az immár hároméves, csak fiatal művészeket tömörítő Moltopera Társulat vezetője, **Ágoston László** énekelte el Enrico szerepét (aki egyébként korszerű fordítást készített Pietro Metastasio librettójából erre az alkalomra). Alig több mint egy napja volt a beugrásra. Ennek viszont már egy hete. Én az immár bejáratott harmadik előadást láttam.

A cselekményről tájékozódva az Operaház honlapján azonnal megértjük, hogy itt most nem arról van szó, hogy az Színművészeti Egyetemmel és a Moltoperával közösen kipipáltak egy rubrikát a műsortervben. Van számunkra üzenete is ennek az operának.

Constanza („az állhatatos”) 13 évig folyamatosan kesereg egy lakatlan szigeten, abban a hitben, hogy férje, Gernando hűtlenül elhagyta. Kész csoda, hogy mellette felcseperedő testvére, Silvia világszemlélete kifejezetten pozitív. Utóbbinak nincsenek emlékképei, így hiányérzete sincs. Jól érzi magát a szigeten, amely nővérenek börtön. A mű végére persze kiderül, hogy Constanza rosszul ítélte meg a férjet is (**Csapó József**), aki egészen eddig rabszolgaként senyvedett. Gernando most magával hoz még egy kellemes férfi is a szigetre. Enricót, aki megfelelő párja lesz Sylviának. Így lesz kerek az opera világa.

Számtalan praktikus kérdésünkre nem kapunk választ (hogyan maradt a két nő életben?), de a mű központi gondolata azért mégis nekünk szól. Gyakori, hogy másoknak valamilyen véleményt vagy cselekedeteiknek rejtett indítékot tulajdonítunk. Meg vagyunk győződve arról, hogy jól látjuk őket a saját szemüvegünkön keresztül. Nagyon könnyen tévedhetünk, akár éppen az ellenkezője is igazolódhat annak, amit mi feltételeztünk.

Ugyan kissé tanmese íze van, de az előadás játékos humora által terápiás hatással van ránk. Belátjuk, hogy Silvia (**Göncz Renáta**) pozitív világszemléletét kellene követnie a nővérenek (**Balogh Eszter**), sőt nekünk is, ha jól akarunk magunknak.

Az előadás friss, operai kliséktől mentes. A lépcsősorra ültetett nézőkhöz gyakran fordulnak a szereplők, közöttünk haladnak át a férfi énekesek „a hajóról” jövet. Jól ráláthatunk egy apró, ámde kivilágított átlátszó hasábokból összeállított színpadra. Nem hiányzik további díszlet. (terv: **Pázmány Virág**) Odaképzeltük a forrást. (Ha lenne helyszínváltás, az is működhetne a nézők fantáziájában.) A hátsó tükörbe vetítve megjelennek feliratok, ábrák. Ezek a kezdetlegesnek tűnő rajzok jól ellenpontoszák Constanza kesergését. Nem tudjuk igazán komolyan venni. Nem *opera seria*, de nem is vígopera az, amit látunk.

Nagy Szilvia jelmezei elhatárolják a szigetet és a külvilágot. A nők ruhája tényleg jelmeznek tűnik, amilyet pásztorlánykák hordhattak a mitológiai történetekben, míg a két férfin mai az öltözék.

Az énekesek kitűnőek, bár mindössze négyen vannak. **Tóri Csaba** vezényli a kis létszámú, fiatalokból álló zenekart, amely a **Musica Florens** tagjaiból alakult. Jó az összhatás, jó őket látni és hallgatni. Az előadáson résztvevő számos külföldi néző is elégedett, bár magyarul szólal meg a mű.

Én nagyon kevésnek találom a kitűzött hat előadást. Ezt minden hétvégén kétszer kellene játszani az egész évadban. Figyelem, már csak kettő van hátra: **december 20-21!**

Tetszik Az ismerőseid közül te lehetsz az első, akinek ez tetszik.

[Szólj hozzá!](#)

Ajánlott bejegyzések:

[Erkel -A Parázsfuvolácska kapcsán - felújítás - Papageno: Bátki Fazekas Zoltán](#)

[Pesti Színház - Spiró György: Kvartett - 2014. 12. 10.](#)

[Stúdió K - "kóla, negro, négercsók" - W.S. Othello, a néger mór \(Zsótér Sándor rendezése\)](#)

Hirdetés

A bejegyzés trackback címe:

<http://mezeinezo.blog.hu/api/trackback/id/6977549>

Kommentek:

A hozzászólások a [vonatkozó jogszabályok](#) értelmében felhasználói tartalomnak minősülnek, értük a [szolgáltatás technikai](#) üzemeltetője semmilyen felelősséget nem vállal, azokat nem ellenőrzi. Kifogás

"Harag nélkül teljen éltetek, ne zavarjon bosszúság"

2014. december 19. - Makk Zsuzsa Fidelio

Mindig van új a nap alatt. Nem ültem korábban még a Királyi Lépcsőházban, nem néztem még Moltopera produkciót, és Geréb Zsófinak is csupán egy korábbi vizsgarendezésével találkoztam. Nem a megszokott énekeseimet hallgattam. Sőt: soha korábban nem láthattam Haydn kevésbé ismert operáját, A lakatlan szigetet sem.

Az Opera és a fidelio.hu kritikapályázata: Makk Zsuzsa írása Haydn operájának előadásáról a Magyar Állami Operaházban.

Szereposztás beugróval

Ha egy operát nem játszanak, akkor azonnal gyanakodni kezdünk, hogy nem elég jó a mű. Legtöbbször okkal. Ráadásul annál könnyebb egy opera zenéjét élvezni, minél jobban ismerjük. Némi kételkedéssel mentem tehát a helyszínre. Egyetlen biztos fogódzóm volt: a szereposztásban ott volt Gradsach Zoltán, akit tavaly kétszer láttam, amikor kiemelkedően jó volt a szerepében (Juniusként a Lukrécia-ban és Papagénóként a Parázsfuvolácskában). Az énekes viszont beteget jelentett, és a három éve működő, csak fiatal művészeket tömörítő Moltopera Társulat vezetője, Ágoston László énekelte el Enrico szerepét (aki egyébként korszerű fordítást készített Pietro Metastasio librettójából erre az alkalomra). Alig több mint egy napja volt a beugrásra. Ennek viszont már egy hete. Én **az** immár bejáratott harmadik előadást láttam.

Mit mond egy 220 éves opera?

A cselekményről tájékozódva az Operaház honlapján azonnal megértjük, hogy itt most nem arról van szó, hogy az Színművészeti Egyetemmel és a Moltoperával közösen kipipáltak egy rubrikát a műsortervben. Van számunkra üzenete ennek az operának.

Constanza ("az állhatatos") 13 évig folyamatosan kesereg egy lakatlan szigeten, abban a hitben, hogy férje, Gemando hűtlenül elhagyta. Kész csoda, hogy mellette felcseperedő testvére, Silvia világszemlélete kifejezetten pozitív. Utóbbinak nincsenek emlékképei, így hiányérzete sincs. Jól érzi magát a szigeten, amely nővérenek börtön. A mű végére persze kiderül, hogy Constanza rosszul ítélte meg a férjét is (Csapó József), aki egészen eddig rabszolgaként senyvedett. Gemando most magával hoz még egy kellemes férfit is a szigetre: Enricót, aki megfelelő párja lesz Silvianak. Így lesz kerek az opera világa.

Lakatlan sziget (forrás: Magyar Állami Operaház, fotó: Rákossy Péter)

2014. 12. 20.

"Harag nélkül teljen éltetek, ne zavarjon bosszúság" | Fidelio

szemüvegünkön keresztül. Nagyon könnyen tévedhetünk, akár éppen az ellenkezője is igazolódhat annak, amit mi feltételeztünk.

Ugyan kissé tanmese íze van, de az előadás játékos humorának hála, ez a darab terápiás hatással van ránk. Belátjuk, hogy Silvia (Göncz Renáta) pozitív világszemléletét kellene követnie a nővérenek (Balogh Eszter), sőt nekünk is, ha jót akarunk magunknak.

A jelmez segít a sokak számára biztosan ismeretlen darab gyors megértésében: Nagy Szilvia jelmezei elhatárolják a szigetet és a külvilágot. A nők ruhája korabeli öltözetnek ható jelmez, amelyet pásztorlánykák hordhattak a mitológiai történetekben, míg a két férfin mai az öltözék.

Egy víg opera nem feltétlenül vígopera

Az előadás friss, operai kliséktől mentes. A lépcsősorra ültetett nézőkhöz gyakran fordulnak a szereplők, közöttünk haladnak át a férfi énekesek „a hajóról” jövet. Jól ráláthatunk egy apró, ámde kivilágított átlátszó hasábokból összeállított színpadra. Nem hiányzik több díszlet (tervezte: Pázmány Virág), ha kell, odaképzeltük a forrást. (Ha lenne helyszínváltás, akár még az is működhetne a nézők fantáziájában, de nincsen.) A hátsó tükörbe vetítve megjelennek feliratok, ábrák, ezek a kezdetlegesnek tűnő rajzok jól ellenpontoszák Constanza kesergését, amit nem tudunk igazán komolyan venni. Egyszóval nem *opera seria*, de nem is vígopera az, amit látunk.

Az énekesek kitűnőek, bár mindössze négyen vannak. Tóri Csaba vezényli a kis létszámú, fiatalokból álló zenekart, amely a Musica Florens tagjaiból állt össze. Jó az összehatás, jó őket látni és hallgatni. Amennyire megtudtuk, az előadáson résztvevő számos külföldi néző is elégedett volt, ami azért is nagy szó, mert magyarul szóval meg a mű.

Mindent összevéve én nagyon kevésnek találok a kitűzött hat előadást. Ezt minden hétvégén kétszer kellene játszani az egész évadban. Figyelem, már csak kettő van hátra: december 20-21!

Operaház - Királyi Lépcsőház - A lakatlan sziget - 2014. nov. 30. 11h

Böngésszen kulcsszavak segítségével!

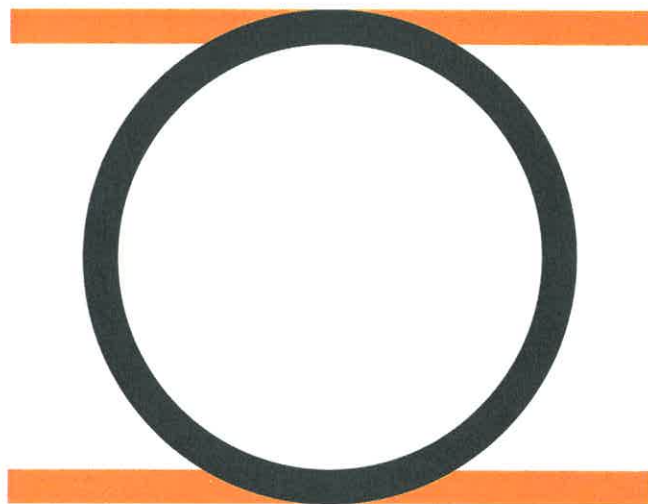
kritikapályázat

Makk Zsuzsa

Bartók rádió
Új zenei újság

„Ez egy szó szerint kedves előadás volt, szerethető, fiatalos előadás”

https://www.youtube.com/watch?v=iyCr-qj_s9A&feature=youtu.be

BARTÓK
RÁDIÓ

Opera-Világ

KEZDŐLAP

KALEIDOSZKÓP

TÁVCSÓ

INTERJÚK

IRÁNYTŰ

LEXIKON

OTTHON

OLVASÓSAROK

Lépcsőházi Eszterháza

2014. december 8.

A lakatlan sziget – Joseph Haydn műve az Operaház Királyi Lépcsőházában. MERÉNYI PÉTER írása a Moltopera november 30-i délelőtti előadásáról

Silvia: Göncz Renáta (fotó: Rákossy Péter / Magyar Állami Operaház)

Négy szóló és egy hatfős zenekar. Wagner, Puccini és Richard Strauss után meg lehet szólaltatni egy operát ezen az apparátuson? Az ember érdeklődve-kétkedve foglal helyet azokon a lépcsőfokokon, amelyeken 130 éve Ferenc József és Sisi az első emeleti királyi páholyba vonult. Most valószínűleg a császári-királyi pár is a földre ülne, ha szórakozni szeretne az Operában. Az előadás végén talán Őfelségéik is úgy érzék, hogy *A lakatlan sziget* nem kevesebb és nem több, mint igazi lépcsőházi kamaraopera.

A rendhagyó tér és előadói apparátus emlékeztetése tette az előadást. A hagyományos, reprezentatív operaházi nézőtér sokkal kevésbé emberi léptékű, mint ez az ideiglenes színház. Sőt, valószínűleg a Haydn-opera eredeti hangzásvilágát és bemutatási körülményeit is hívebben tükrözi a kamarajellegű előadás: *A lakatlan sziget* akkor is egy kis teremben adták elő. Ugyanis pár héttel a bemutató előtt, 1779-ben, leégett a híres eszterházi operaház, sőt a bálterem is.

A lakatlan sziget az egyetlen Haydn-opera,

amely Metastasio-szövegkönyvön alapul. (A Bécsben élő olasz költő a tizenharmadik század legismertebb librettistája volt.) Műfaját tekintve komikus robinzonádjellegű opera. Costanza és Silvia, egy testvérpár közel tizennégy éve él egy lakatlan szigeten. Miután kikötöttek, Gemadót, Costanza szerelmét elrabolták a kalózok, és később eladták rabszolgának. Eközben felesége és annak húga egy barlangban aludt. Costanza azonban abban a hitben él, hogy Gemando elhagyta és megcsalta őt. Megkeseredett, férfiüldözővé vált, azonban mégis vágyódik a civilizáció iránt. Silvia azonban az emberi társadalmon kívül nőtt föl, csak nővére elbeszéléseiből képzelheti el az európai kultúrát. Costanza beszámolója alapján például a férfiak visszataszító, agresszív lényekként jelennek meg képzeletében. (A felvilágosodást izgató probléma, a társadalmon kívül nevelt ember kérdése Silvia szerepében jelenik meg a műben.)

A bonyodalom akkor kezdődik, amikor Gemando, kiszabadulva a rabságból, barátjával, Enricóval a szigetre utazik, hogy viszonlíssa és a szárazföldre vigye szerelmét. Végül Gemando és Costanza tisztázza a félreértést, Enrico és Silvia pedig egymásba szeretnek. A kétféle szerelmespár, a poétikus, valamint a földi szembeállítás, a férfiüldözlet és a férfiak iránt érzett vonzalom közti vibrálás, illetve a cselvígjátéki elemek erősen komikussá teszik a cselekményt.

A Moltopera társulata három éve alakult Ágoston László vezetésével. Ifjú művészek közreműködésével fiatalokat szeretnének megszólítani, és a műfajától idegenkedőket kívánják közelebb hozni az operák világához. Közérthető, ismeretterjesztő előadásokat szerveznek, sokszor rendhagyó helyszíneken. *A lakatlan sziget* egyrészt valóban „kedvcsináló” operaelőadás volt, másrészt egy különlegesség kamarajellegű színrevitele.

Keresés...

Nyereményjáték

Folytatódik Metropolitan-játékunk!
2014. december 16.

Címkefelhő

A kékszakállú herceg vára Bretz Gábor Bándi János
Bátori Éva Cser Krisztián Donizetti
elhunyt Erkel Színház Fekete
Attila Fischer Ádám Fokanov Anatolij Haja Zsolt
Héja Domonkos Kertesi Ingrid Kesselyák Gergely Kiss
B. Attila Kolonits Klára Kovalik Balázs Kovácsné
István Kovács János Kálmándi Mihály

Lukács Gyöngyi Magyar
Állami Operaház Medveczky
Ádám Megyesi Zoltán Metropolitan Molnár

Levente Mozart Művészetek
Palotája New York Nyári Zoltán Perencz Béla
Puccini Richard Strauss Rácz István Rálik
Szilvia Szegedi Csaba Szegedi Nemzeti Színház
Szvéték László Sümegi Eszter Tokody Ilona
Verdi Wagner Wiedemann
Bernadett

Hírek

A bűvös vadász az Erkel Színházban
2014. december 12.

Armel Operafesztivál 2015-ben
2014. december 9.

Ian Bostridge a Zeneakadémián
2014. december 5.

MusiciansWho

„Mikor bekiabálták a nevem, éreztem, hogy itt a helyem!”
Interjú Kiss Márton zongoraművésszel

A **Musica Florens** együttesből alakult ensemble meglepően tömör hangzást biztosított, a zongora-continúónak és a tér erős visszhangjainak köszönhetően zenekari hanghatás tölthette be a lépcsőházat. A **Tóri Csaba** által vezényelt kamaraegyüttes helyenként pontatlanul, nem elég feszesen játszott. Ez főleg a nyitány gyors részében volt feltűnő. Az előadás végén az accompagnato recitativók zenekari szólamai egymáshoz képest kicsit elcsúsztak.

Geréb Zsófi egyetemi hallgató rendezése igazi színházi élményt jelent. A játéktér közepén egy kivilágítható kockákból építhető pódium áll mint a sziget szimbóluma. Ezáltal nem egy teljesen behatárolható, hagyományos színpadon folyik az előadás, mégis határozottan érzékelhetőek a színpadi mozgás keretei. A háttérben egy képkeretbe foglalt vetítévasznon montázssokkal, animációkkal reflektálnak a cselekményre. **Pázmány Virág** díszletei tehát egyértelműen megjelenítik a kompozíció (felszínének) motívumait. A két szigetlakó nő jelmeze enyhén naturalisztikus volt az előadás stilizált, absztrakt képi világához képest. A rendezés összességében teret engedett a szórakozató szándéknak, a komikum kibontakozásának. Az énekesek azonban néha túljátszották a szerepüket: az alapvetően komikus, sztereotip figurák paródiáit láthattuk a színpadon.

Costanza: Balogh Eszter (fotó: Rákossy Péter / Magyar Állami Operaház)

Silvia és Enrico: Göncz Renáta és Ágoston László (fotó: Rákossy Péter / Magyar Állami Operaház)

A *lakatlan szigetet* magyar nyelven szólaltatták meg Ágoston László fordításában. Az anyanyelvi operajátszás az előadás előnyére vált. Így valóban érthetőbb a darab, még több figyelem marad a vizuális élmény és a zene befogadására, továbbá a nyelvi humor szorosabban kapcsolódhat a színpadi komikumhoz.

Göncz Renáta (Silvia) színészi játéka élettel teli, helyenként a megjátszott dilettantizmus jó példája. Alakításban a szexuális infantilizmus enyhén túl van hangsúlyozva, mindenesetre szórakoztató. Hangszíne néha nem volt kiegyensúlyozott, de nagyrészt üde hatást keltett. **Balogh Eszter** (Costanza) hitelesen játszotta a rideg, introvertált megkeseredettséget, azonban a melankólia paródiája még színesebbé tehetné az előadást. Magas hangfékvésben nem volt teljesen érthető a szövegmondása. A Gemandót alakító **Csapó József** túl nagy dinamikai kilengésekkel énekelt. Teátrális dallamívei talán a bel canto tudatos paródiái voltak. Bizonyára a szerep természetéből fakad, hogy a hűséges szerelmes típusát sztereotip módon játszotta. Ágoston László (Enrico) beugró énekesként lépett színpadra, mégis ő nyújtotta a legemlékezetesebb színészi teljesítményt. A többi szereplővel ellentétben ő nem vált önmaga paródiájává, természetesen jelenítette meg az életszerúséget, a tevékeny racionalitást.

Csapó József, Balogh Eszter, Göncz Renáta és Ágoston László (fotó: Rákossy Péter / Magyar Állami Operaház)

A közönség Ferenc József lábnymain ülhetett, de az előadók nem feltétlenül követték Mahler lépteit. Ám nem az előadó-művészeti maximalizmus miatt megyünk az Operába ahelyett, hogy otthon vacsoráznánk. Az is lelkesítő, hogy kamaraszínházi körülmények között láthattunk egy ritkán játszott Haydn-operát, és hallhattuk, hogy négy szólista és egy hatfős zenekar is elég ehhez az előadáshoz. Nem bárszony huzatos székek tesznek értékessé egy produkciót, és nem csak a *Ring* és *Aida* tekinthető operának.

Fotók: Rákossy Péter / Magyar Állami Operaház

Megosztás:

CÍMKÉK » A lakatlan sziget, Ágoston László, Balogh Eszter, Csapó József, Geréb Zsófi, Göncz Renáta, Haydn, Tőri Csaba

KATEGÓRIA » Budapest, Kiemelt, MÁO, Távcső

Hasonló bejegyzések

Haydn-bemutató az Operában
november 21, 2014
A Moltopera társulat A lakatlan sziget című darabot adja elő a Királyi Lépcsőházban November 23-án délelőtt mutatják be a Magyar...

Zenei továbbképzés
szeptember 14, 2012
Komolyzenei programokkal várta a közönséget a Magyar Dal Napján az Eötvös 10 Művelődési Ház. A Zeneakadémia Hallgatói Önkormányzata által szervezett...

Haydn-opera a Rákoshegyi Bartók Zeneházban
június 17, 2010
Újabb operabemutatóra készül a Rákoshegyi Bartók Zeneház: Joseph Haydn La canterina (Az énekesnő) című operáját adják elő két részben június 19-én, szombaton este...

Repertoárszemle XIX.
március 17, 2010
Joseph Haydn: A filozófus lelke, avagy Orpheusz és Eurüdiké – Magyar Állami Operaház, 2010. február 28., március 6., 16. BÓKA...

JOSEPH HAYDN: A LAKATLAN SZIGET

Pályázat: Már megint itt van a szerelem

2014. december 18. - Csete Borbála Fidelio

A Királyi Lépcsőház cseppet sem lakatlan a bemutató novemberi hétvégéjén; Haydn az eszterházi tűztől varázslatosan megmenekült darabja sokakat vonzott az Operába, többeknek csak állóhely jutott.

Az Opera és a Fidelio.hu kritikapályázatának első írása Csete Borbála cikke.

A "barokk Kék lagúna"-ként ismert művel kapcsolatban a pénztámál figyelmeztettek: a célzott korosztály a 8-14 éveseké. Ennek ellenére gyermekeket alig láttunk a közönség soraiban, mindössze néhány tizenéves képviselte a fiatalokat: a kedvező jegyár és időpont miatt sok időst és kevésbé idős külföldi turistát vonzott a lépcsőpáma és a frissnek ígért előadás.

Lakatlan sziget (forrás: Magyar Állami Operaház, fotó: Rákossy Péter)

Távirányított fényvel megbolondított kockaelem díszletből építi, majd szedi szét a négy énekes történetük térbeli keretét, a szigetet. E kockák és a háttér nagy tükrére vetített mozgóképek az előadásra aggatott sallangok: a kocka-színpaddal való énekesi bíbelődés, s a legtöbb esetben a videó vetítés. A megcélzott fiatal közönség számára különösen kitüntetett szerepű mozgókép extrémebb, kidolgozottabb vagy pimaszul vázlatos képi világgal volna lenyűgöző, a néhol valóban informatív, vagy hangulatfestő elemek nem egyszer sutának hatottak. A legfeltehetősebb stroboszkóp-fény-nyitányt szinte megemlíteni is resteltem.

235 éve mikuláskor, Esterházy "Fényes" Miklós névnapján csendült fel először az "azione teatrale", vagyis "színpadi cselekménynek" nevezett mű: beavató színháznak tökéletes, amint a tradicionálisan statikus áriák között a cselekmény a zenekar nagyon is aktív, beszédes, kifejező részvételével zajló ún. accompagnato recitativókban halad előre. Pompás jelmezválasztás a zenekaré: lépcsőpámaínkról csupán a karmester látszott, akit Air France pilótának tippeltünk, míg meg nem láttuk a luxushajó legénységét idéző egyenruhájában a zenekart, az Emszt András vezényelte Musica Florens ensemble-t. Jelmezükhöz híven első osztályú utaskísérők, néha talán túl bátoritanul, ám a ragyogó énekesek méltón egyenrangú partnerei. A barokk színház kánonja, a hely-idő-cselekmény egysége szerinti történet a címbeli szigeten, tizenhárom év után két férfi partaszállásával indul, az itt élő két nővel való találkozás pedig két boldog szerelmes párt eredményez. Férje Contanzát (Balogh Eszter) anno e szigeten elhagyta, a nő férfigyűlölő eszméi sikeresen plántáltattak hűgába, Silviába (Göncz Renáta): ennek köszönhetjük az előadás egyik legmókásabb jelenetét, miszerint a hajóról érkező alak semmiképp sem lehet férfi (azaz rossz), legfeljebb angyal. Természetesen a házaspár békülése csupán idő kérdése, a hű szerelme, Gemadot (Csapó József) kalózok ragadták el, s szabadulván azonnal visszasietett hitveséhez. Főként a nők tündökölnének énekesként, ráadásul egyéniséget varázsolnak a képregény-figurákból. Az eredeti olasz librettót Ágoston László fordításában élvezhetjük, melyben néhol megmosolyogtató a mívesen énekelt "bunkó", vagy a "kész van Constanza". Mindenképp említést érdemel egy beugrás: ugyancsak Ágoston László másfél nap alatt tanulta meg Enrico szerepét.

Lakatlan sziget (forrás: Magyar Állami Operaház, fotó: Rákossy Péter)

Az ötödéves színi egyetemista hallgató, Geréb Zsófi rendezése színészvezetésből jelesre vizsgázott, a Moltopera Társulat énekeseinek játéka tökéletesen természetes, vonzó lehet az operaközönség frissítését célzó törekvésekben. A jelmezek esetében megfontolandó még a kreatív józanság a négy főszereplő esetében: a szigeten 13 éve senyvedő Constanza élethű Pocahontasnak hatott, aki egy futurisztikus-retro diszkó neonszínekben villogó kockáin küzd az önmérsztő gondolataival, a férfiak öltözéke pedig épp a kimérsztő túlzásai, utcai viseletben.

A közönség korosztályos finomhangolása révén még inkább igazolást nyerhet a feltételezésünk, miszerint a Királyi Lépcsőházban kellett egy remek Lakatlan sziget, ahol kellő humorral megfigyelhető a szerelmi vágy barokk melankóliája.

Kapcsolódó program(ok) – a részletekért kattints a linkre!

A lakatlan sziget - 2014. december 20. 11:00

Magyar Állami Operaház

A lakatlan sziget - 2014. december 20. 17:00

Magyar Állami Operaház

A lakatlan sziget - 2014. december 21. 11:00

Magyar Állami Operaház

Böngésszen kulcsszavak segítségével!

opera

Moltopera Társulat

barokk

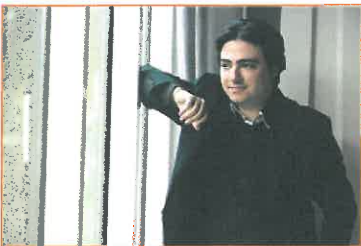
Haydn

kritikapályázat

Csete Borbála

A címdalról ajánljuk

Balázs János: "Kiskoromban a zongora alatt aludtam"

Generációjának egyik legtehetségesebb zongoraművésze nemrég adott ki közös improvizációs lemezt Lajkó Félixszel. A Junior Prima-díjas művésszel arról is beszélgettünk, miben rejlik a tehetség, és megéri-e ezer százalékos szenvedélynél kevesebbel zongorázni. **INTERJÚ**

v4 v 4v

Mozart, Dubrovay, Dvořák – tézis, antitézis, szintézis. A Kodály Vonósnégyes tagjai adtak koncertet. **KRITIKA**

"Shakespeare hősei nem szoborrá merevedett lények"

Mert buszra várni sokféleképpen lehet

A robotic dubstep két fenegyereke, Nonstop és Jon Boogz nem stresszel azon, mikor érkezik a busz. **VIDEÓ**

"Akinak a nehéz sors volt könnyű"

Szél támad Szellemországban

Ha Párizsba visz az utunk, kötelezően látogassunk el az Art Ludique-ba. **MAGAZIN**

Ódákat zengnek a BFZ-ről külföldön

Vezető amerikai lapok választották az év legjobbjai közé a Fesztiválzenekar koncertjeit.

Megmenekülhetnek az olasz operaházak

Adókedvezménytel ösztönzik Olaszországban az operaházak mecenatúráját a szenátus december 16-i döntésének köszönhetően.

Megdől a rekord Párizsban

Több látogatottsági rekordot is megdöntött a párizsi Pompidou-központban Jeff Koons amerikai képzőművész retrospektív kiállítása.

Minden gyerek ajándékot kap a karácsonyi Zenehajón

December 21-én a BMC-ben kerül megrendezésre a